

[Ladefoged.]

skrivelse påvises, at for det første de af finansministeriet godkendte satsler i visse tilfælde ikke var højere end timelønnen for adjunkter og lektorer, og at lærerne naturligvis under de omstændigheder ville foretrække at have arbejdet samlet på een skole, hvorved det ville være umuligt for højskolen at få lærere fra gymnasieskolerne, og at for det andet de lønninger, som finansministeriet nu anså for passende, betød en lønnedgang med tilbagevirkende kraft for adskillige læreres vedkommende.

I samme skrivelse blev enkelte af de tidligere fremførte argumenter gentaget og uddybet, og der blev polemiseret imod finansministeriets bemærkning om, at „den særlige gunstige ordning ved lærerhøjskolen“, det vil sige lønningsudbetaling for 52 uger om året, „ikke bør bringes i anvendelse ved andre institutioner“. Det blev i denne forbindelse nævnt, at lærerhøjskolen har en sommerferie på 10 uger, medens højskolen for legemsøvelser kun har 7 uger. Skrivelsen giver endelig en oversigt over lærerne og deres kvalifikationer samt over timetallet i de enkelte fag.

Svaret herpå var en skrivelse fra undervisningsministeriet af 20. juli 1948. Det blev heri meddelt, at man fremdeles ikke så sig i stand til at lade den af lærerhøjskolen godkendte timelønsordning komme til anvendelse på højskolen for legemsøvelser, men at man nu kunne tiltræde, at timelønningerne fra 1. april 1946 forhøjedes til 6, 7 og 8 kr. plus sædvanligt procenttillæg, men beregnet som hidtil for 48 uger årlig.

Selvom den, man kan sige ret store efterbetaling, strækkende sig over 2½ år, naturligvis var en kærkommen saltvandsindsprøjtning for de efterhånden noget modløse lærere, kunne den af principielle grunde naturligvis ikke tilfredsstillende disse. Det er mig bekendt, at folketingsmand Andreassen, nuværende statskolekonsulent, interesserede sig for sagen, og såvidt jeg forstår, var forbavset over dens hidtidige udfald. Det ærede medlem, der ligesom jeg i sin tid har frekventeret det daværende statsgymnastikinstitut, tog sig varmt af sagen, men opdagede vist snart, at den lå, som man siger, en lille smule tungt. Der var foretaget opgørelse over, hvad det ville koste at bringe lønningerne på højde med lærerhøj-

skolens, og man fandt ud af et beløb på mellem 17 000 og 20 000 kr. årlig. Lærerrådet fik dog opfordring til at fremsende en ny ansøgning. Dette skete den 25. november 1948.

Man anførte tillige i den sidstnævnte skrivelse, at det var lærerrådets synspunkt, at den regulering af lønningerne, man anmodede om, måtte betragtes som en naturlig konsekvens af den faglige udvikling, der er foregået, og af den stilling, som faget legemsøvelser gennem det arbejde, der er udført, indtager i alle pædagogiske kredses omdømme. Af hensyn til højskolen og faget måtte man anse sagen for principielt meget betydningsfuld og anmodede om, at henvendelsen ikke måtte blive paralleliseret med de almindelige bestræbelser for under hensyn til dyrtiden at søge lønniveauet forhøjet.

Det kan tilføjes, at man var ganske indforstået med, at staten skal spare, men at man af hensyn til højskolen og faget ikke kan tolerere den opfattelse, der gør sig gældende visse steder, at mænd, der, som det synes, er uden kendskab til den udvikling, der har fundet sted i de sidste 20—30 år, skal bestemme højskolens læreres placering i forhold til andre lærere, der har med den videregående uddannelse at gøre. Gymnastik er ikke længere et fag, hvor man kan klare sig med en ringere uddannelse end i andre fag, og en gymnastiklærers opgave indskrænker sig ikke til at stå i et hjørne af salen og kommandere nogle øvelser, der tilfældigt falder ham ind i øjeblikket. Forberedelsen til gymnastiktimerne og lærerens indsats i disse er mindst lige så omfattende som for lærere i de øvrige fag. Dette er ikke et formelt og forfængeligt krav om ligestilling, men en naturlig konsekvens af den pædagogiske indsats, som faget i dag har vist at kunne yde i skolens tjeneste.

Denne sidste skrivelse er hidtil ikke besvaret.

Gennem samtaler med lederen af Danmarks Højskole for Legemsøvelser, professor Emanuel Hansen, har jeg bragt i erfarening, at der siden november 1948 ikke er foretaget noget fra højskolens side for at forfølge denne sag, som ikke mindst af principielle grunde ligger lærerstaben stærkt på sinde, men at man dog stadig håber, at der må ske noget for at bringe dette ret-